

Ένας σερίφης στο Μοναστηράκι*

Έντονος συζυγικός καβγάς.
Κατάσταση υστερίας.
Έντρομο το βλέμμα του παιδιού.
Μα επιτέλους άθλιοι,
σκεφτείτε το.

...

New York City.
Σειρήνες σκούζουν ολημερίς.
Με λόγο ή χωρίς.
Τρομοκρατούν νομίμους και παρανόμους.

...

Αθήνα. Ιούλιος 2014.
Μέσα στο φως, μέσα στη λαοθάλασσα,
η τρέλα ενός σύγχρονου σερίφη.
Τρομοκρατεί τους πάντες,
θέλοντας να συλλάβει τον τρομοκράτη.

...

Τι θα γινόταν άραγε εάν η βολή ήταν άστοχη;
Εάν έπεφτε σε έναν τουρίστα;
Εάν έπεφτε σε ένα μικρό παιδί – γαμώ το κέρατό μου;
Ποιος θα μίλαγε σήμερα για την τεράστια επιτυχία του σύγχρονου σερίφη;
Εντόπισε τους ληστές μέσα στο σαλούν.
Άνοιξε με μια δυνατή κλοτσιά τη διπλή περιστρεφόμενη πόρτα...
Μάταιη στάθηκε η ρομαντική γραπτή έκκληση του καλλιτέχνη: «Μην πυροβολείτε τον πιανίστα»...
Ο νόμος της πόλης εκτονώνεται αδιακρίτως κατά δικαίων και αδίκων, κάνοντας όχι απλώς χρήση,
αλλά επίδειξη της εξουσίας.
Αυτός το μεγάλο αφεντικό.
Αυτή η πληρωμή όσων τον αμφισβητούν.
Να τον θυμούνται οι παλιοί.
Να το μαθαίνουν οι νέοι.
Να δικαιωνίζεται έτσι μια εξουσία που τρέφεται από τον φόβο όσων εξουσιάζει.
Ο νόμος της πόλης αποδεικνύεται άδικος και παράλογος ακόμα και μπροστά στον νόμο της
ζούγκλας, όπου η επιβολή του δυνατού συμβαίνει μόνο όταν χρειάζεται.
Μα τι θα γινόταν άραγε εάν η βολή ήταν άστοχη;
Αυτό δε μοιάζει να νοιάζει κανέναν τους.
Καναλάρχες και πολιτικοί,
σερίφηδες και αστυνομικοί
έσπευσαν – σαν άλλοτε – να γκρεμίσουν τα τείχη για να υποδεχτούν και να τιμήσουν αυτόν που
δόξασε την πατρίδα.

Τρεις φορές «Ζήτω!» για τη δαφνοστεφανωμένη Άγη Κασούμη (πρωταθλήτρια σκοποβολής) της αστυνομίας.

Με αίμα ψυχρό, κυνήγησε, σκόπευσε και εκτέλεσε.

Με αίμα ψυχρό, γέμισε το μέρος αίμα.

Μα τουλάχιστον η Άγη δεν στοχεύει ανθρώπους, παρά μόνο τα κέντρα ομόκεντρων κύκλων, μέσα σε άψυχα σκοπευτήρια.

Και βεβαίως όχι μέσα στη Μητροπόλεως, μέσα στο σφύζον από ζωή κέντρο της Αθήνας...

Τι θα γινόταν ρε σερίφη εάν αστοχούσες;

Τι θα γινόταν ρε βλάκα εάν πετύχαινες ένα μικρό παιδί, γαμώ το κέρατό μου;

Μα τι ψελλίζεις;

«Δουλειά σου είναι και τι να 'κανες;».

Τι λες μωρέ;

Ας τον αφήνες να φύγει. Αυτό να 'κανες.

Και τον Μαζιώτη και τον κάθε Μαζιώτη.

Τέτοια προστασία που να βάζει σε κίνδυνο τη ζωή μας δεν τη θέλουμε.

Κι αν ήταν να διαλέξουμε μία από τις δύο αρνητικές καταστάσεις, σίγουρα εμείς θα λέγαμε ότι προτιμάμε τη σπάνια άτυχη σύμπτωση ενός αθώου θύματος μιας τρομοκρατικής εκδήλωσης αγανάκτησης, παρά την τακτική επίπτωση του καθημερινού θανάτου της ελευθερίας μας από τους αυτοαποκαλούμενους προστάτες μας.

Κι αυτό γιατί για μία ακόμα φορά, η αντιτρομοκρατική τάση υπήρξε κατά πολύ πιο επικίνδυνη, «πιο αντίθετη» στα ανθρώπινα δικαιώματα και τελικά πιο τρομακτική από αυτήν της τρομοκρατίας.

Ο τρόπος που σκέφτηκε και έδρασε ο συγκεκριμένος αστυνομικός ήταν προσβλητικός για τον κάθε ελεύθερα σκεφτόμενο Αθηναίο.

Έβαλε σε κίνδυνο τη ζωή τόσων παρευρισκομένων με το πρόσχημα της προστασίας αυτής της ίδιας της ζωής τους, στρεφόμενος δηλαδή εντελώς αντίθετα στον λόγο για τον οποίο -λανθασμένα- έχουμε δεχτεί την εκχώρηση μέρους της ελευθερίας και της προσωπικής μας κυριότητας.

Είναι αλήθεια πως η κατάσταση είναι απολύτως απογοητευτική, μα πρέπει επιτέλους τουλάχιστον να τη συνειδητοποιήσουμε.

Μας κορόιδεψαν αγαπητοί συνάνθρωποι.

Μας εξαπάτησαν.

Κι εμάς και τους προγόνους μας που επισημοποίησαν αυτή την εκχώρηση.

Επειδή ήμασταν φοβητσιάρηδες, θελήσαμε να ανταλλάξουμε την ελευθερία με την ασφάλειά μας.

Ενωθήκαμε σε πατρίδα.

Δημιουργήσαμε θεσμούς.

Αυτοπεριοριστήκαμε...

Κι ύστερα, άμεσα, η εξουσία παραδόθηκε σε λάθος χέρια – δηλαδή σε συνανθρώπινα...

Η κατάχρησή της ήταν αναπόφευκτη...

Και να 'μαστε τώρα, αιώνια έγκλειστοι μέσα στο θεσμοκρατούμενο και αστυνομοκρατούμενο τερατώδες παγκόσμιο κράτος...

...

Μητέρα και πατέρα,

στ' όνομα του τρόμου

για να μη μπει κανένας διαρρήκτης στο παιδικό μου δωμάτιο,

μπαζώσατε το παράθυρό μου,

διαρρηγνύοντας έτσι τη σχέση μου με τον ήλιο και τη ζωή.

Κι αλήθεια, ποτέ δεν θυμάμαι να με βοήθησε αυτή η επιφανειακή υπερπροστασία σας...

Σας παρακαλώ, τώρα τουλάχιστον, να με αφήσετε.

Αφήστε με να παίξω κι ύστερα να ονειρευτώ.
Κι αφού κοιμηθώ, εάν θέλετε μαλώστε.
Μα σταθείτε μακριά.
Πολύ μακριά.
Μην ενοχλείτε τα όνειρά μου.

*Επεξηγηματικό σημείωμα: Το άρθρο αυτό το έγραψα λίγο μετά
τη σύλληψη του Ν. Μαζιώτη στη Μητροπόλεως.